

Langenaar, de tovenaar van 'Burgst'

Een eeuw geleden woonde op huize 'Burgst' in de Haagse Beemden een eigenaardige man: meneer Langenaar, die toveren kon. Dat hebben velen aan den lijve ondervonden. Als de boerinnen terugkwamen van de Boterhal in Breda zagen ze opeens hun weg versperd door een brede sloot die vol water stond. Ze tilden hun rokken op om niet nat te worden en Langenaar had plezier voor tien, want er was helemaal geen sloot te bekennen.

Een dochtertje van pachter Van Steen kwam eens langs 'Burgst' toen ze daar op het pad een gloednieuwe, zilveren rijksdaalder vond, die ze gauw in een zak van haar schort stopte. Een eindje verder kon zij haar nieuwsgierigheid toch niet bedwingen en ze wilde nog eens naar die mooie rijksdaalder kijken. Maar hoe ze ook in haar zakken zocht, ze vond geen zilveren rijksdaalder meer. "Joa", zei haar vader, "die heer het oe natuurlijk da' kunstje vertoond".

Een andere keer was dat meisje met haar zusje aan het spelen, toen een van beiden opeens zei: "Kijk doar 's, dé schoon poeske zitten". Nauwelijks had zij dat gezegd of er kwamen wel vijftien, twintig katjes rond hen zweven en ze wisten niet hoe vlug ze weg zouden komen. Thuis vertelden ze wat ze hadden gezien en hun ouders vroegen of ze soms iemand in de buurt hadden opgemerkt. "Joa", zeiden ze, "we hebben diejen meneer van het kasteel in de dreef gezien en we hoorden 'm op 'n fluitje bloazen". "Joa", zei hun vader, "diejen meneer kent 'n kunst om de kattekes in het rond te loaten zweven".

Meester Van de Brule moest een laars aanpassen bij meneer Langenaar en toen bleek dat de laars niet goed zat, zei de kasteelheer: "Trek 'm uit, trekken moar" en het been schoot los met de laars en het bloed stroomde over de vloer. Toen zette meneer Langenaar zelf zijn been weer aan, maar Van de Brule heeft sindsdien geen gezond uur meer gehad.

De grootvader van Swart werkte op 'Burgst' en eens kon hij de weg niet meer terug vinden en in het aardedonker heeft hij de hele nacht in de wei op Kesten rondgekropen. Op de terugweg, 's morgens, volgde hem een briesend, koolzwart paard en toen hij zijn huis binnenviel, stak het dier zijn hoofd tussen de deur. "In Godsnaam, dat beest weg", zei grootmoeder Swart en ineens was het paard verdwenen: tegen God is geen tovenaar bestand.

Op zekere dag kwam meneer Langenaar thuis, waar de meid druk bezig was te boenen en te dweilen. "Je bent een heel beste dienstmeid", zei hij, "maar je moet niemand binnenlaten als ik er niet ben". De meid ontkende bij hoog en laag dat ze een vreemdeling in huis had gehaald, maar meneer Langenaar geloofde het niet en ze moest van hem in de bedstee kijken en ja, daar lag een groot zwart beest!